

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Een een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Noot Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampenisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreemde Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmachine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Reis van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van leze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

— PRIJS 60 CENTIEM —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 180

Tweede druk

A. HANS

De Dochter van den Torenwachter

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich.

De dochter van den Torenwachter

I.

Lambert Wouters kwam op een avond van zijn werkwinkel, waar hij uurwerken leerde maken.

Niet ver van de markt zag hij een opstootje. Knapen plaagden een meisje.

— Kalle, ge zult voor ons dansen, riep de grootste. Eer moogt ge niet naar huis !

— Ja, ja, riepen de anderen.

Lambert Wouters trad driftig nader. Hij hoorde het meisje schreien.

— Lafaards ! riep hij.

— Hé, Mانتen is daar ook, schreeuwde Peter Male, de grootste van den hoop. Hij moet met Kalle mee dansen !

Maar zoef, Peter Male danste zelf met armen en beenen over straat. Een tweede zwaaide ook heen.

Lambert Wouters stond naast het meisje, zijn zuster. Hij kruiste de armen en sprak :

— Komt maar af nu ! Wie heeft er nog lust een buiteling te maken ?

Peter Male was recht gekrabbeld.

— Mannen, geeft hem een rammeling ! kommandeerde hij.

Maar zelf bleef hij achteraan staan.

— Kom, Klara, we gaan naar huis, zei Lambert. Dat er ons eens een aanraakt!...

De jongens stonden verrast te kijken. Die kordaatheid overblufte hen. Niemand durfde den jongen uurwerkmaker iets te doen.

— Leelijke Mانتen ! schold Peter Male.

Hij gooide met een steen, die Lambert Wouters in den rug trof. Lambert keerde zich snel om en sprong naar de bende toe. Allen stoven verschrikt heen.

Lambert liet ze loopen... Hij kwam terug bij zijn zuster.

Klara vertelde dat ze naar den heelmeeester was geweest om iets te halen voor vader die ongesteld was geworden. Toen kwam Peter Male met zijn makkers en wilde dat het meisje op een dwaze manier zou dansen.

— Ze noemen me altijd Kalle, omdat vader torenwachter is, zei Klara.

— Ja, en mij Mانتen, hernam Lambert.

Nu moet ge weten dat Klara en Lambert Wouters over vijf honderd jaar leefden. En toen stonden te Kortrijk in den halletoren twee koddige beeldjes, Mانتen, een man, en Kalle, een vrouw, die, als de klok sloeg, bewegingen maakten.

De vader van Lambert en Klara was wachter op den Halletoren en woonde in een huisje er naast.

Daarom hadden de kinderen den bijnaam gekregen van die poppen : Mانتen en Kalle.

— Is vader ziek ? vroeg Lambert wat ongerust. Weer aan 't hoesten, zeker ?

— Ja... En koorts erbij, zegt moeder. Vader is naar bed gegaan.

Broeder en zuster waren weldra thuis. Vader Wouters lag in de bedompte bedstede. Moeder wilde nu, met het geneesmiddel door Klara gehaald, een drank voor den kranke bereiden.

— Lambert, gij zult de klok moeten gaan opwinden, zei moeder. En eenige uren de wacht houden ook. Daarna zal ik u aflossen en kunt gij wat slapen.

— O, moeder, blijf maar bij vader !

— Neen, neen, ge moet ook rust nemen. We zullen het verdeelen.

Lambert at eerst. Dan maakte hij zich klaar om naar den toren te gaan en vader voor de nachtwake te vervangen. Hij stak de lantaarn aan.

— Zult ge voorzichtig de klok opwinden ? vroeg Wouters.

— Ja, vader !

De klok te Kortrijk met 't speelwerk van Manten en Kalle, was wijd en zijd beroemd als een kunststuk. Lambert wenschte zijn vader beterschap.

— Ik kom u te één uur aflossen, sprak vrouw Wouters.

— Maar moeder, dat is niet noodig.

— Ja, ja, ge hebt morgen weer uw werk.

Lambert knikte eens tot Klara en vertrok na den grooten sleutel van den muur genomen te hebben. Daar mede opende hij 't poortdeurtje. En hij klom naar Loven.

Dat hij niet bang was zagen we reeds toen hij de plagende jongens op de vlucht dreef. En de donkere toren, waar uilen en vleermuizen, en ratten en muizen huisden, schrok hem niet af. Hij was nu zestien jaar. Maar als knaapje van vijf had hij reeds vader naar boven vergezeld.

Lambert zag Manten en Kalle bij 't schijnsel van zijn lantaarn.

Hij dacht aan Peter Male en zijn gezellen.

— Ze voelen niet hoe fier wij, Kortrijkzonen, op ons uurwerk mogen zijn, sprak hij bij zich zelf. De dommerikken. En Peter Male is een onnoozele klaai. Veel praat en geen durf. Ik zal hem nog wel eens de oren wasschen.

Lambert wond het uurwerk op, voorzichtig zooals

vader het gevraagd had. Dan ging hij op den omgang, buiten. Koud en guur blies de Novemberwind.

Kortrijk was toen nog een kleine stad, meest van houten huizen, met riet of stroo gedekt.

Dit vermeederde 't brandgevaar. En daarom moest de torenwachter goed uitzien in den nacht en de klok luiden als hij ergens vuur zag.

Lambert keek rond. Alles was veilig.

Hij keerde binnen den toren terug. Plezierig was de rachtwake niet. Maar Lambert wilde nu gaarne zijn vader vervangen, die op den tochtigen toren een borstkwaal had opgedaan. Lambert was echter blij een ander vak gekozen te hebben. Op den toren had hij liefde gekregen voor klokken en uurwerk, en hij hoopte ze later zelf te kunnen maken. Daarvoor was hij bij meester Valkens in de leer.

Lambert zat op een bankje. In de wanden waren venstertjes. Nu en dan keek de knaap naar buiten. Regelmatig tikte 't uurwerk. Op tijd sloeg de klok en Manten en Kalle maakten dan veel geraas. De Kortrijkzanen waren aan hun kuren gewoon, doch vreemdelingen stonden er dikwijls op de markt om te lachen.

Traag kroop de tijd voorbij. Lambert dacht aan wat hij op den werkwinkel gehoord had. 't Was eigenlijk een benauwde tijd.

Graaf Lodewijk Van Male was toen heer over Vlaanderen. Maar hij eischte te veel geld van zijn volk en liet ook groote heeren meester spelen. De Gentenaren en ook andere Vlamingen waren daartegen in verzet

gekomen. De graaf had hulp gevraagd aan den koning van Frankrijk, die met een groot leger in Vlaanderen was gevallen. Een Gentenaar, Filips van Artevelde, trok dat leger met Vlaamsche troepen tegemoet.

En Lambert Wouters had nu gehoord, dat de Vlamingen te West-Roosebeke verslagen waren (1). Hij hoopte, dat het een valsch bericht zou blijken. Hij had het nog niet aan zijn zieken vader willen mededeelen.

— O, waarom laat den graaf zijn volk niet in vrede leven? dacht Lambert. Altijd die oorlogen!

Hij bewonderde Filips van Artevelde. De Vlamingen wilden vrij zijn.

Dikwijls bekeek Lambert in de Onze Lieve Vrouwekerk de vijf honderd gulden sporen van Fransche ridders. Hij wist, dat die daar tachtig jaar geleden opgehangen waren, toen de Vlamingen bij Kortrijk een groot Fransch leger verslagen hadden.

— Ja, vrij willen we zijn, dacht Lambert. Maar kon het altijd vrede blijven! Dat de graaf rechtvaardig weze!

De klok sloeg elf uur. Lambert wilde weer eens rond den omgang gaan. Daar kon hij beter de stad overzien dan door de ruitjes. Hij trok buiten. Plots sprak hij: «Brand!» Maar niet binnen de stad... 't Was heel in de verte. En een geweldige brand.

— 't Lijkt wel op vele plaatsen tegelijk, zei Lambert

Ja, dat is zoo... Naar den kant van Roeselaere moest het wezen... O, 't zal toch waar zijn van West-Roosebeke.

En Lambert kreeg een vreeselijk vermoeden. Plunderende Franschen staken wellicht dorpen en hoeven in brand.

Lambert stormde naar beneden. Dat moest vader toch weten. Bleek kwam de knaap in huis, toen moeder op zijn geklop de deur had geopend. En de ouders vernamen, wat er gaande was. Lambert vertelde nu ook, wat hij over Roozebeke gehoord had.

— Ja, dat zullen plunderende soldeniers zijn, oordeelde ook Wouters. Lambert, ga het aan den burgemeester zeggen. Ge moogt de klok niet luiden.

Lambert ging op stap. En hij klopte den burgemeester uit bed.

Die wist het nieuws van West-Roosebeke. Ja, de Gentenaren waren verslagen. En er konden nu vreeselijke dingen gebeuren. De burgemeester vergezelde Lambert naar den toren en prees hem voor zijn waakzaamheid.

Hij zag den brand.

— Geen twijfel... Plunderende soldaten loopen de streek af, zei hij. Komen ze naar Kortrijk? Wee dan onze arme stad. Blijf hier en zie uit. Ik zal met de schepenen gaan spreken.

Moeder kwam ook zien. Lambert wilde er niet meer van hooren zich te bed te leggen. Moeder drong niet meer aan. Ze keerde bij vader terug.

(1) Zie Nr 27. De jongen van West-Roosebeke.

Lambert zag verder in den nacht dat het vuur meer raderde. Hij wees den voortgang der ruwe soldeniersbenden aan.

Burgemeester en Schepenen kwamen boven en vertrokken weer.

Manten en Kalle maakten geraas als de klok sloeg, juist of er geen gevaar was. En toch bestond dit ook voor hen.

II.

Den volgenden morgen werd het noodlottig nieuws van Roosebeke alom bekend. Er kwamen drommen vluchtelingen. Ze vertelden, dat de Gentenaren verslagen waren en de Fransche soldeniers te vuur en te zwaard de streek teisterden.

Veel Kortrijkzanen namen ook de wijk. Ze trokken naar Gent. Ze beweerden dat de Franschen naar Kortrijk kwamen om de gulden sporen te halen.

In het huisje van den torenwachter was eveneens onrust.

— Lambert, leidt gij moeder en Klara heen, zei de zieke vader. Ik kan niet weg.

Maar moeder wilde haar echtgenoot niet verlaten. En de kinderen zouden bij hun ouders blijven.

— Maar vader, de burgemeester zal de stad toch wel laten verdedigen, sprak Lambert.

— Neen... Onze vestingwerken zijn te slecht. En wat kunnen wij alleen doen tegen dat machtige leger? De Franschen zouden bij ons verzet vreeselijke wraak nemen.

Men wachtte angstig de gebeurtenissen af. Lambert ging de straat op om meer nieuws. Aan 't noenmaal nacht hij niet.

Aan een huisje in een buitenwijk ontmoette hij een weenende, kreupele vrouw. Hij kende ze wel; 't was een weduwe, de moeder van Peter Male, die gisteren Klara geplaagd had.

— Manten, Peter is weg geloopt en laat mij alleen achter! kloeg vrouw Male.

— Hoe laf!

— O, wat moet ik doen! Ze zeggen dat de Franschen komen en ik woon aan 't begin van de stad. Ze zullen mijn huisje 't eerst van al in brand steken...

— Kom mee naar ons! sprak Lambert.

En hij nam de gebrekkige vrouw mee. Zijn moeder vond dat goed.

Na den middag begon het te sneeuwen. Het gure weer stuitte misschien den voortgang van de Franschen. In elk geval kwamen deze dien dag niet.

Lambert, door vermoeienis overmand, was ook gaan slapen. Maar 's avonds klom hij weer naar den toren.

De burgemeester kwam zien. En nog woedde in de streek 't vuur.

— 't Is dichterbij hé ? vroeg de burgemeester.

— Ja, antwoordde Lambert, 't moet nu bij Ingelmunster branden.

— Dat is kort bij... Wat zal 't morgen zijn!

Lambert vond het een akeligen nacht. In den morgen joeg vrouw Wouters hem naar bed. De knaap zag bleek van 't waken. En hij sliep weldra als een roos.

't Was al middag toen hij door lawaai werd gewekt. Lambert had zich gekleed neergelegd en was dadelijk van het zoldertje beneden. Hij schrok. Er stonden vreemde heeren in huis. Het moesten Franschen zijn. Wat wilden die hier ? Een was vooral schitterend gekleed. Hij sprak met iemand die toen in 't Vlaamsch aan den kranken Wouters vroeg :

— Gij zijt de torenwachter ?

— Ja, mijnheer.

— De hertog — en hij wees naar den deftigsten heer — wil, dat ge hem naar boven vergezelt.

— Vader is krank, maar ik zal mee gaan, ik vervang vader, viel Lambert in.

— Neen, ik zal wel opstaan ! kreunde Wouters.

— Vader, ge kunt niet... hernam Maarten.

— Ga gij dan mee ! beval de Vlaamsch sprekende heer tot den knaap. We hebben geen tijd. Ge moet aan de hertog het beroemde uurwerk wijzen.

Vrouw Wouters keek angstig. Wat wilden die vreem-

delingen. En vrouw Male was weggekropen in een ingemaakte kas.

Lambert wees de heeren den weg en bracht hen bij 't uurwerk met Manten en Kalle. En toen merkte hij dat soldeniers ook boven kwamen. De deftige heer, die hertog werd genoemd, liet het uurwerk losmaken.

— O, hij wil het stelen, dacht Lambert ontsteld.

Hij moest de roovers laten begaan.

De Vlaamsch sprekende heer zei tot Lambert :

— Kijk eens naar buiten. Er staan al huizen in brand. Doe, wat ik u zeg, en vlucht met uw ouders en allen die in uw huis zijn. 't Zal hier wreed toegaan.

En ja, de vlammen woedden in de buitendste huizen der stad. Lambert hoorde getier en gegil. Hij snelde naar beneden en deelde mee wat hij gezien en wat de heer gezegd had.

— Ik kan niet vluchten, ik ben te ziek ! kloeg Wouters. Ga gij, met moeder en Klare en vrouw Male.

— Allen heen of allen blijven ! sprak vrouw Wouters.

Lambert kreeg een inval... Hij nam de sleutelbos en snelde heen. Hij opende de halle, hij wist er een slede staan. Haastig sleurde hij ze uit een achterhok. Hij legde er een «goeden dag» in, een wapen van dien tijd, dat te pas kon komen. Hij bracht de slede voor zijn huis. Ze was vrij groot.

Lambert trad binnen.

— Vader, ik heb de slede uit de halle gehaald. Kleed u... Ik zal u vervoeren... O, haast u!

— 11 —

— Ja, dat is goed, sprak moeder. Er is ook plaats in voor vrouw Male. Zij is kreupel. Maar Klara en ik kunnen te voet gaan.

Lambert en zijn moeder hielpen den kranken torenwachter bij 't kleeden. En de man werd naar de slede geleid en warm met dekens ingeduffeld. Ook voor vrouw Male was er wat ruimte.

— En nu vooruit of ze branden het huis boven ons af, zei Lambert.

Moeder weende toch, nu ze haar woning met alles moest achterlaten.

Klara hielp haar broer duwen. Er waren veel menschen op de vlucht over de sneeuw. Ze riepen elkaar toe, dat de Franschen, mannen, vrouwen en kinderen gevangen namen.

Allen — en ook de Wouters — richtten zich naar de Gentsche baan.

Maar, o wee! soldeniers versperden hun den weg.

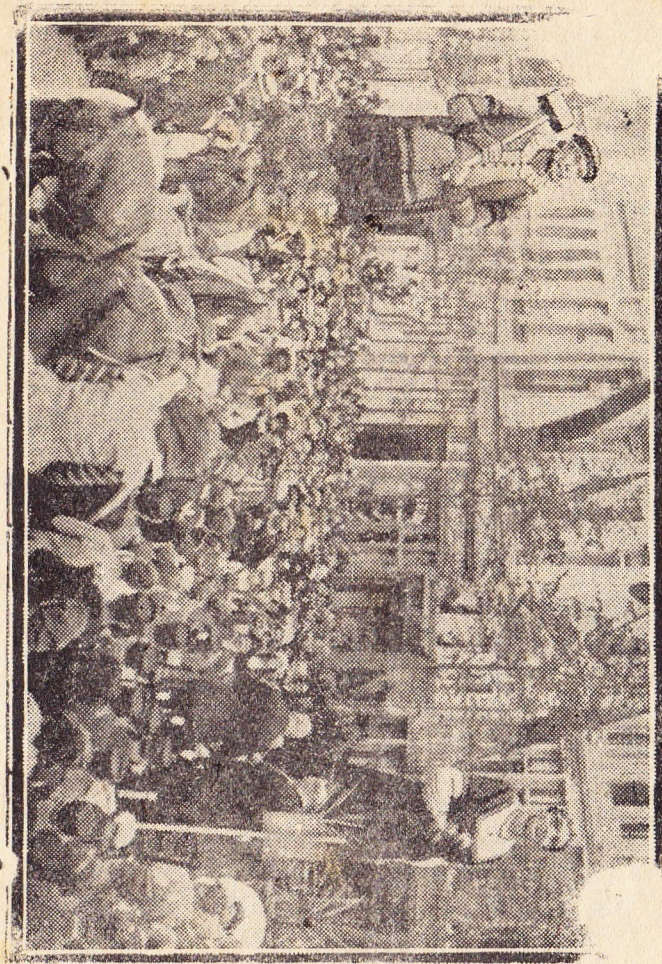
— Terug ! schreeuwden ze.

Verstond men hun taal niet, de gebaren waren duidelijk.

— O, ze willen ons als slaven in Frankrijk verkopen, schreeuwde een man. Ze hebben al veel burgers met vrouw en kinderen bijeen gedreven!

En wat die man zei, was waarheid. De Fransche koning was zelf naar Kortrijk gekomen, om wraak te nemen over den slag der «Gulden Sporen» waarvan men hem verteld had. En ook wraak omdat de Kortrijkza-

Manten en Kalle.

ten nog altijd vijf honderd riddersporen als zegeteeken bewaarden.

Er werd gebrand en geplunderd en volk gevangen genomen om het mee te voeren.

Slaaf worden ! En moeder en Klara slavinnen...

Lambert trilde van verontwaardiging. En hij, de zestienjarige knaap, greep zijn «goeden dag».

— Mannen, laten we ons verdedigen ! riep hij. Wij worden geen slaven !

En hij gaf een soldenier een geweldigen slag. Zijn voorbeeld vond navolging. Sommigen hadden stokken, anderen haalden banken uit een huis of gelijk wat als wapen dienen kon.

Er waren aan deze zijde nog niet veel soldeniers. En toen er eenige bebloed neertuimelden, liepen de overigen heen om hulp te halen. Maar ze zagen ginder verder plunderen en deden mee.

Zoo ontkwamen Lambert en de stadsgenooten die in zijn groep waren.

De slede vloog over de sneeuw. 't Beterde nog, toen halverwege Harelbeke, een boer met een paard vluchtte en dit voor de slede spande.

In den avond kwamen de vermoeide vluchtelingen voor Gent aan.

Deze stad wilde zich kloekmoedig verdedigen. De burgers lieten de arme bannelingen binnen.

Lambert en zijn huisgenooten — ook vrouw Male — vonden gastvrijheid bij medelijdende lieden. Vader

kon dadelijk te bed gaan en kreeg de beste zorgen. Hij drukte Lambert de hand.

— Jongen, ge zijt braaf en dapper. Ge hebt uw moeder en Klara, en ook u zelf voor slavernij bewaard. Ik zou wel gedood zijn geworden. Ge hebt ons allen gered.

Lambert voelde dat hij alleen zijn plicht had gedaan.

Hij sliep dien nacht heerlijk. Den volgenden dag ging hij zich aangeven om mee wacht te doen op de muren. Hij ontmoette plots Peter Male.

— Lafaard ! Waar is uw moeder ? vroeg hij.

Peter begon te weenen.

— O, ik heb misdaan, zei hij. Ik liet moeder achter. Nu zou ik naar Kortrijk willen, maar ik mag niet uit de stad. Ik lijd om moeder. Hoe kon ik het doen ! Er brandt een vuur in me. Weet gij iets van moeder ?

Dat berouw trof Lambert. Hij vertelde wat er met vrouw Male gebeurd was en dat ze zich veilig te Gent bevond.

— En gij hebt zoo gehandeld ? Ik, die u altijd plaagde ! riep Peter uit.

— Daar denken we nu niet meer aan... Ga naar uw moeder. Ze is angstig om u.

Lambert gaf het adres en trok verder naar 't wachthuis. Eerst lachte men met hem. Een knaap. Maar Lambert had zijn «goeden dag» mee en vertelde, hoe hij dat wapen had gebruikt. Een Kortrijkzaan, die zich ook als strijder aangemeld had, bevestigde dat verhaal.

Toen werd Lambert aanvaard.

En hij kreeg zijn beurt voor de wacht. Maar de Fransen kwamen niet naar Gent. De Winter was te ver gevorderd en de koning begreep, dat Gent nog een sterke veste was.

De familie Wouters bleef hier tot het voorjaar. Peter Male was een goede zoon geworden en de vriend van hem, die hij vroeger Manten noemde.

Vader genas. En in 't voorjaar keerden allen naar Kortrijk terug.

De stad lag in puin. Maar men had al hutten herbouwd.

De halle en den toren zagen er heerlijk uit. Het huisje stond nog recht.

Wouters vernam dat de hertog van Bourgondië, Manten en Kalle en het uurwerk had meegenomen. Ook de gulden sporen waren weg gevoerd.

Veel mannen, vrouwen en kinderen waren in Frankrijk als dienstbaren verkocht.

Vader en Lambert herstelden de schade aan hun woning. Peter zorgde voor zijn moeder.

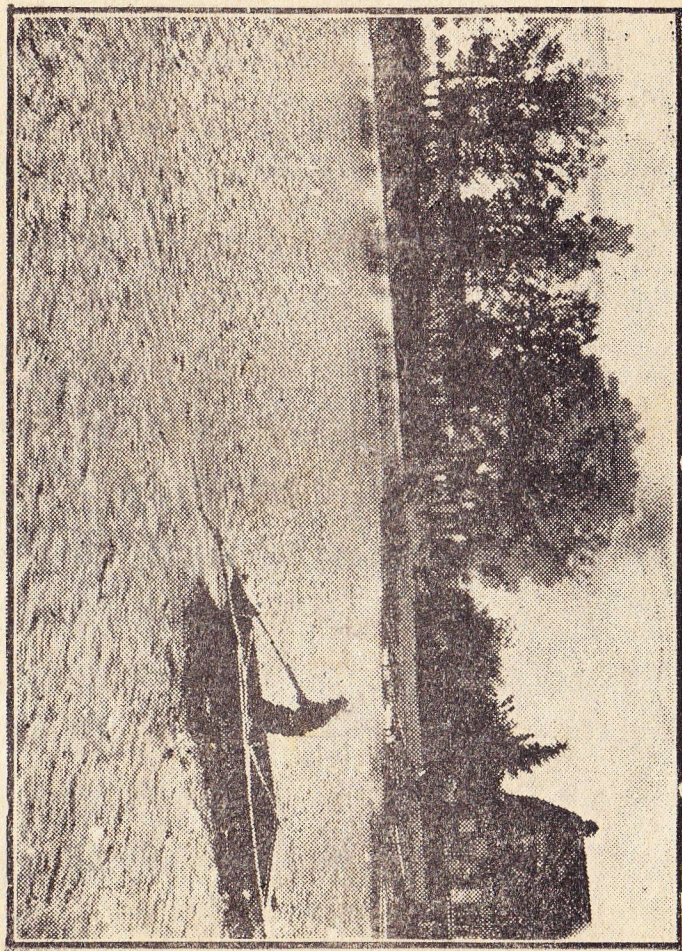
Kortrijk herleefde weer. Meester Valkens had ook kunnen vluchten en was terug gekeerd. Hij nam Lambert terug in dienst. De halle en de toren werden hersteld. Vader wilde zijn beroep niet opgeven.

En de bevolking hoopte op betere tijden.

't Beroemde uurwerk van Kortrijk is nog altijd te Dijon in Frankrijk.

Maar te Kortrijk bezit men nu twee reuzen, die Man-

De Leie bij Kortrijk.

ten en Kalle heeten, ter herinnering aan de beeldjes.

En als ze uitgaan stroomt het volk samen.

Kortrijk heeft in het verleden droeve dagen beleefd.
Maar de stad heeft alle zware tijden doorworsteld.

Nu bloeit ze door handel en nijverheid, aan de Leie,
waarin rond de stad het kostbare vlas wordt geroot,
vlas dat in ons Vlaanderen veel welvaart brengt.

En op de markt te Kortrijk staat nog als een getuige
van vorige eeuwen de oude, eigenaardige halletoren.

— EINDE. —

AMI'S REISAVONTUREN.

Ami was een zeer fraaie witte hond. Hij had een rozerood snuitje en een paar glinsterende zwarte oogen. De familie, bij welke hij woonde, behandelde hem zoo goed, als een hond het maar wenschen kan. Johanna, een lief meisje van negen jaren, dat Ami op haar verjaardag ten geschenke had ontvangen, verzorgde hem heel trouw. Ze gaf hem elken morgen een stukje suiker. Zij en haar jonger zusje Jetje waschten Ami nu en dan en kamden zijn lange, zijden haren, zoodat hij er altijd netjes uitzag. Ami, die tamelijk ijdel was, verbeeldde zich dan ook al spoedig, dat er geen schooner hond in de wereld was. Het ging hem echter, zooals het ook wel eens kinderen gaat : hij kon de goede behandeling, die hij ondervond, niet verdragen en hij werd grommig en brommig en ongemanierd.

— Kind, kind, zei mama dikwijls tot Johanna, ge

moet Ami eens goed onder handen nemen, want hij wordt met den dag onverdragelijker. Wanneer de meid de stoelen boent, vliegt hij op haar aan, of hij ze ver-slinden wil, en wanneer Oom Jacob in de kamer komt, begint hij aanstonds te brommen.

— Ach, mama, antwoordde Johanna dan gewoon-lijk, het zal wel beter worden.

Maar Johanna's woorden werden niet vervuld, Ami werd met den dag ongemanierder en hij begon Kaatje, de meid, en oom Jakob ten laatste als zijn besliste vijanden te beschouwen.

Op zekeren morgen lag de kleine deugniet in den stoel, die bij het venster stond, en een geliefkoosd plekje voor hem was. Nadat hij een poosje gelegen had, begon hij een gesprek met den dicht bij hem staanden kanarievogel.

— Ik begrijp niet, hoe gij het in die nauwe kooi uithoudt, zeide hij. Wanneer ik in uw plaats was, be-proefde ik te vluchten.

— Dank u wel, zei de vogel, ik heb over niets te klagen en wanneer ik wegvloog, zou ik van honger sterven.

— Hoe zoo dan? vroeg Ami. Er vliegen zooveel musschen en zwaluwen vrij rond.

— Ik ben niet uit deze streek, antwoordde hem de kleine zanger. De eilanden, vanwaar mijn voorouders naar dit land overgebracht werden, hebben een veel warmer lucht, daar is het nooit winter. Maar hier, waar het soms zoo koud is, dat de sterke musschen zelfs

doodvriezen en de zwaluwen in groote groepen naar warmer landen vliegen, zouden wij alleen des zomers vrij kunnen leven. Ik weet dat van mijn grootmoeder, die in ons ware vaderland geleefd had, maar in haar jeugd door een matroos gevangen werd.

— Vond uw grootmoeder het mooier bij ons of op het eiland, waar zij geboren was? vroeg de nieuwsgierige Ami verder.

— O, duizendmaal mooier in haar vaderland. Zij vertelde ons dikwijls hoe heerlijk het daar was. Er groeien hooge palmboomen, geurige bloemen en druiven. Koud is het er nooit. De lucht is zacht en de blauwe zee stroomt om het eiland en daarin zwemmen vischen met zilveren schubben.

— Dat moet wel schoon zijn, antwoordde de hond, ik wenschte, dat ik die eilanden ook eens bezoeken kon.

— Dat zou u moeilijk vallen, mengde zich Jaco, de grijze papegaai, die op een standaard voor het venster stond, in het gesprek. De kanarische eilanden zijn hier ver vandaan en liggen midden in de zee; hoe wilt ge daar komen?

— Nu, dat zou ik wel weten, antwoordde Ami, die den papegaai niet kon verdragen, omdat Johanna hem dikwijls den kop streelde. Al heb ik ook geen vleugels zooals gij, ik heb daarvoor vier goede beenen, waarmee ik ver kan loopen, en ook wel door de zee kan zwemmen.

Jaco lachte en verwaardigde den pocher verder geen antwoord.

De hond dacht na. Eigenlijk had hij nog niets van de wereld gezien. En hij werd weer ontevreden en loos. Als hij eens wegliep en een reisje deed ! Hier was het toch erg vervelend, altijd 't zelfde.

— Gij stout beest, riep de meid, die juist in de kamer kwam. Licht ge daar in den stoel van mijnheer te brommen ; wacht, ik zal u dat eens afleeren.

Dit zeggende gaf zij hem een tik met de hand. Dat ontbrak er nu nog maar aan om Ami woedend te maken. Hij sprong blaffende op Kaatje toe en liet zijn tanden zien. Onderwijl de meid een stok zocht om den woedenden hond te trakteeren, vloog hij op haar los en scheurde haar een groot stuk uit haar witte voorschort.

Johanne trad binnen en Ami, die nu zijn kwaad scheen in te zien, bracht haar heel deemoedig een pootje, maar Johanna liet zich niet zoo gauw verzoenen.

— Gij moest klappen hebben, zeide zij, en ge krijgt deze keer in 't geheel geen suiker.

Toen Ami zag dat Jaco door Johanna gestreeld werd trok de hond zich mismoedig in een hoekje terug en nacht:

— Wanneer dat zoo voortgaat, dan ga ik op reis, want zoo'n behandeling verdraag ik niet.

Juist zou hij gaan slapen, toen oom Jakob luid stappend de kamer binnentrad. Dat was te veel voor den in zijn rust gestoorden hond. Hij stoof op en bromde.

— Wilt ge wel eens stil zijn ? riep oom, en toen

dat niet hielp, nam hij zijn stok en gaf den hond een gevoeligen slag.

Ami, die zulk een lichamelijke tuchtiging nog nooit ondervonden had, begon te huilen liet den staart tusschen de pooten hangen en sloop de kamer uit. Als de wind snelde hij de trap af. De voordeur was open en niets stond dus de vlucht van den gekrenkten hond in den weg.

— Waar gaat ge heen ? vroeg hem op straat een groote gele hond, dien hij kende.

— Ik loop naar de Kanarische eilanden, antwoordde Ami.

— Ik geloof, dat ge niet goed bij 't hoofd zijt !

— Ik kan het thuis niet meer uithouden, antwoordde Ami. Het is geen leven meer dat ik heb.

Voort ging hij en was weldra buiten de stad.

Toen hij vijf minuten verder geloopt had, kwam hij aan een water, waarin een groote menigte goudvisschen rondzwommen. Op zijn vraag naar de Kanarische eilanden, antwoordde een groote kikvorsch :

— Wanneer gij naar een eiland wilt, moet ge nog verder gaan.

Ami dankte hem en liep voort. Na verloop van een kwartier stond hij weer aan den kant van een water.

— Dat is zeker de zee, dacht Ami, ofschoon zij er niet blauw uitziet en ook niet helder is.

Juist hoorde hij een paar voorbijgangers over een eiland praten en onze Ami, die niet wist, dat er duizenden eilanden zijn, geloofde thans zeker, dat hij aan

het doel zijner reis was. Eigenlijk had hij nog nooit beproefd of hij zwemmen kon, maar het zou wel gaan. En werkelijk gelukte het hem een eindje voort te zwemmen. Opeens echter kwam een zwaan, wiens wijfje aan den oever van 't eilandje op hare manier te broeden zat met uitgespreide vleugelen op hem af. En onze Ami geraakte daardoor in zulken angst, dat hij wilde omkeeren. Hij geraakte in eenige waterplanten verward. Hij voelde dat hij ging zinken en in zijn doodsangst begon hij erbarmelijk te huilen. Een stevige hand pakte hem opeens bij zijn vel en haalde hem uit het water.

De man die hem gered had, bracht Ami naar zijn huis en bond hem met een touw aan een stoel. Uitgeput van den doorgestanen angst, sliep de hond in en droomde dat hij weder bij zijn kleine meesteres was. Tamelijk onzacht werd hij gewekt. De man pakte hem beet en stopte hem in een zak.

— Ik zal den hond maar verkoopen aan den directeur Hartman, zei hij. Die zal er nog wel wat voor over hebben.

— Het kan mij wat schelen, antwoordde een vrouw, als ik hem maar kwijt raak.

De arme Ami werd nu weer weggebracht en toen de zak open ging zag de hond een grooten, breedgeschouderden man, die een zweep in de hand hield.

— Het is een zeldzame hond, mijnheer de directeur, zei de man die hem gebracht had, en zeker ook erg leerzaam. Gij zult er geen spijt van hebben, wanneer ge hem koopt.

De directeur nam de hond eens goed op, vroeg wat hij kosten moest en werd het na over en weer praten met den man eens over den prijs. De directeur nam Ami nu mede naar een vertrek, waar een groot aantal honden bijeen waren. Met luid geblaf kwamen deze op Ami af, besnuffelden hem en heetten hem vriendelijk welkom. Ze vroegen hem waar hij vroeger geweest was. Ami vertelde wat hij gedaan had en op welke wijze hij hier gekomen was. De poedels schudden afkeurend met den kop, toen zij vernamen, hoe lichtzinnig hij de wijde wereld was ingegaan.

— Gij hebt ontzettend dwaas gehandeld, zei de grootste van hen, om zulke goede menschen te verlaten. En hoe dom, om naar de Kanarische eilanden te willen gaan, en niet eens te weten, dat die zoo verbaزند ver hier vandaan liggen.

Ami zweeg en eerst na geruimen tijd waagde hij tot een kleineren hond de vraag te richten, waar hij toch eigenlijk was.

— Wij zijn leden, antwoordde de poedel, die de vraag gehoord had, van een honden- en apenspel, en wij onderhouden den directeur door onze kunst.

— Dat is heerlijk, riep Ami, dat is een leven, zooals ik het altijd gewenscht heb.

— Nu, die heerlijkheid zal er wel afgaan.

— O, ik kan een heele boel kunstjes, pochte Ami. Ik kan een pootje geven en op mijn achterpooten zitten. Allen die mij gezien hebben, bewonderen mij altijd.

— Met uw kunstjes zult gij het h'ier niet ver brengen, bromde de groote poedel. Hier worden andere dingen gevraagd.

Op dat oogenblik trad de directeur weer binnen en u zag Ami, in welke handen hij gevallen was. Eerst moesten de poedel en de patrijshonden proeven van hun bekwaamheid afleggen. Met verbazing zag hij, wat zijn nieuwe kameraden konden uitvoeren. Op een wenk van den directeur stonden zij allen recht op en marcheerden op twee pooten een-, twee- driemaal een langen gang en neer. Ami duizelde en dacht, dat hij droomde; zoo iets had hij nog nooit gezien. En dit was nog maar het begin. Toen de eerste oefening afgelopen was, moesten de patrijshonden in een kleinen wagen plaats nemen, de zwarte poedel sprong op den bok en speelde voor koetsier, en de witte poedels moesten de paarden verbeelden. Nu reden zij op en neer en gedroegen zich precis als menschen. Daarna werd den eenen poedel een kleine soldatenjas aange-trokken, hij kreeg een geweer in den rechter voorpoot en moest op en neer marcheeren als een schildwacht. De andere poedel kreeg toen ook een uniform en een geweer, de directeur kommandeerde: «Een, twee, drie» en toen hij «drie» gezegd had, schoot de zwarte poedel zijn geweer af en zijn witte kameraad viel ter aarde, alsof hij dood was. Toen dit afgelopen was, keerde de directeur zich tot Ami.

— Nu willen wij eens zien, waartoe gij te gebrui-

ken zijt, zei hij, den hond uit den hoek, waarin hij weg-gekropen was, te voorschijn halende.

Ami maakte in onuitsprekelijken angst al de kunstjes die hij kende. Ongevraagd reikte hij den gevreesden man eerst den eenen en toen den anderen poot.

— Morgen nemen we u eens onder handen, zei de directeur heengaande. Met geduld en slagen zal er wel iets goeds van u worden.

Ami moest voortaan zijn uiterste best doen om zijn strengen meester tevreden te stellen. Na verloop van eenige weken gelukte het hem dan ook eenige der kunstjes, die deze hem leeren wilde, te begrijpen. Het had slaag genoeg gekost, eer het zoover met hem gekomen was. En het arme dier dacht dikwijls met smart terug aan de schoone tijden, waarin het gekoesterd en gestreeld werd en altijd lekkernijen en liefkoozingen ontvangen had. Vier groote en twee kleine apen werden bij hem gebracht, opdat hij zich aan hen gewennen en voorstellingen met hen geven zou.

Hij werd er nu in geoefend den sleep te dragen van den grootsten aap, die als een fijne dame aangekleed werd. In het eerst ging dit moeilijk, maar slagen en honger waren een goede leermeester, en na verloop van een week was de directeur over hem tevreden. Hij kreeg nu een rokje met gouden franje aan, een hoedje op den kop en zoo over eenige dagen voor de eerste maal voor het publiek optreden.

— — — — —
Johanna en de kleine Jetje waren over het verdwijnen van Ami erg bedroefd. Mama had alles gedaan wat zij kon doen, om den kleinen vluchteling weer te krijgen, maar het was vergeefsche moeite geweest.

Oom Jakob speet het zeer, dat hij de vlucht van den hond had veroorzaakt en deed zijn best om de kinderen te troosten, maar het baatte niet veel.

— Mijn arme, lieve Ami, jammerden zij elken dag weer opnieuw. Hadden wij hem maar weer, of wisten we tenminste maar wat er van hem geworden is.

Op zekeren dag kwam oom Jakob met een opgeruimd gelaat bij de kinderen ; blijkbaar had hij een verrassing voor hen.

— Kinderen, zei hij, ik heb gehoord, dat dezen middag de directeur Hartman met zijn honden en apen een voorstelling geeft. Daar willen we eens heengaan.

Met van vreugde stralende gezichten namen de kinderen met oom plaats op de voorste banken. De voorstelling begon. Daar kwamen de honden en de apen.

Maar opeens rukte een hond zijn hoed van den kop, verloor zijn mooi rokje en snelde naar het publiek. De andere honden en apen, daardoor in verwarring, vlogen over het tooneel.

De honden dansten op vier pooten luid blaffend rond en de apen schreeuwden, sprongen en maakten allerlei grimassen. De toeschouwers wisten niet hoe zij deze plotselinge verwarring moesten verklaren. De directeur

riep en schreeuwde en deelde naar alle kanten slagen uit.

— Ami, Ami ! riep Johanna.

Johanna was overgelukkig en Ami sprong en danste tegen **klein Jetje op**.

— Oom, mag ik Ami meenemen ? vroeg Johanna.

— Zeker, ik zal wel met den directeur spreken.

Dit gebeurde en Hartman liet zich met een kleine som gelds tevreden stellen.

In triomf werd Ami nu naar huis gebracht. Ieder haastte zich den op zoo wonderbare wijze weergevondene liefderijk welkom te heeten. Zelfs Kaatje streeelde hem het witte vel. En Jaco, alsook de kanarievogel begroetten hem den volgenden morgen zeer vriendelijk en hoorden vol deelneming, hoe treurig het den armen landverhuizer gegaan was.

Deze nam echter de les, die hij geleerd had, ter harte. Nooit had iemand in huis meer over hem te klagen.

Hij was en bleef voortaan de lieveling van het gehele huis, de goede Ami.

— EINDE. —

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst nog A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen ook al in de verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In 't Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van de Wierde. — 308. 't Avontuur van den Schilder. — 309. Het Boefje. — 310. Een onverwachte Reis. — 311. De Geheimzinnige Teekens. — 312. De Spanjaarden te Gheze. — 313. Zwarte Jan. — 314. De Heks van de Moeren. — 315. De Boswachter van Eikenhof. — 316. Het Juffertje van Parijs. — 317. De Wolfjager van Turnhout. — 318. De Zeeroovers. — 319. Het Gezin van der Vlascher. — 320. De Wilde Cow-Boy. — 321. Keizer Karel te Gent. — 322. De Spanjaarden te Mechelen. — 323. Kerstmis in de Sneeuw. — 324. Een Angstig Avontuur. — 325. De Reis in den Nacht. — 326. De Zwarte Bende. — 327. Het licht in de Kerker. — 328. De dankbare Soldaat. — 329. Een keer Wildstrooper. — 330. Het verloren land. — 331. Het verloren Testament. — 332. In veilige Haven. — 333. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 334. Een brutale Feeks. — 335. Het vertrouwen. — 336. De vlucht over de Schelde. — 337. Neel's Avontuur. — 338. De Zwarte Ruiters. — 339. De Held van Afrika. — 340. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 341. Het Beleg van den Ravenburg. — 342. Een Avontuurlijk Vacantie. — 343. De Vriend van den Indiaan. — 344. De Pelgrims en de Roofridder. — 345. De twee Gemzenjagers. — 346. Het verloren Koffertje. — 347. De Held van Maldegheem. — 348. Het verlaten Huis. — 349. De schat in den Kelder. — 350. Het huis in de Dennen. — 351. De vriend van den Zeekapitein. — 352. De gestrafte Hoogmoed. — 353. Grootmoeders Helpers. — 354. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 355. De Jonge Kolonist. — 356. De Herder van de Hooglanden. — 357. Na lijden komt verblijden. — 358. De twee Robinson Crusoes. — 359. Edelmoedigheid beïloomd. — 360. De Durver. — 361. De Durver in de Prairie. — 362. De jonge Hovenier. — 363. De sluwe Goochelaar. — 364. De valsche Boudewijn. — 365. De zongeringe bezoeker. — 366. De schrik van het Dorp. — 367. De Plaaggest. — 368. Bij de Eskimo's. — 369. Ewyn, de lijfhegner. — 370. De eenzame Hoeve. — 371. Het schot in den Avond. — 372. De Stiefmoeder. — 373. Gescheiden Vrienden. — 374. Het Avontuur der Kerstzangers. — 375. Hoogmoed gebroken. — 376. De Cirkusjongen. — 377. Uit het Cirkus. — 378. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

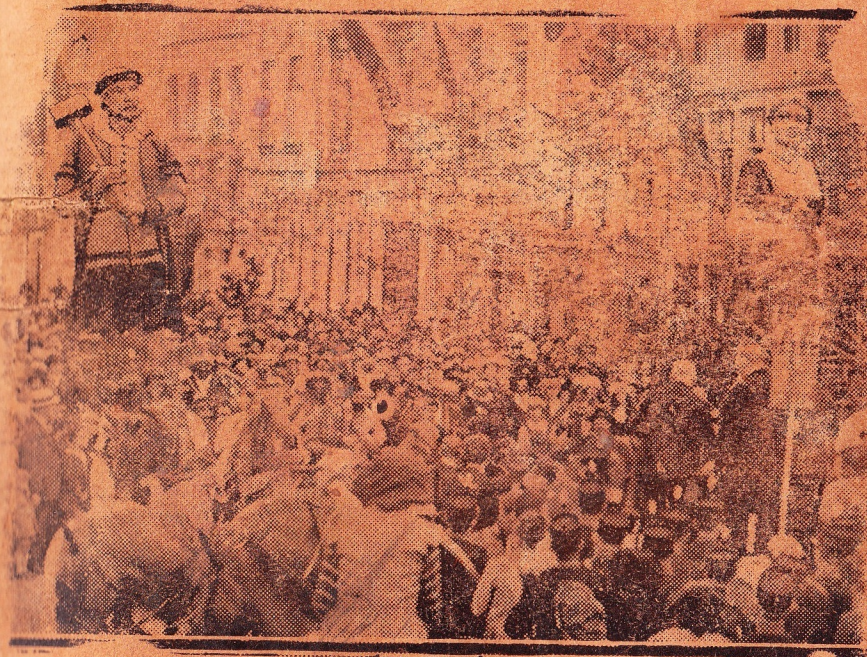
Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Nr 180

Derde druk.

A. HANS.

De Dochter van den Torenwachter

Prijs : 60 Centiemen.

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.